ל) [עוספתנו נתקוחות פייג], (ב) [שבת קטו: וש"נ], (ב) [חולין ב: נדה עא:],

ל) פוופן כל כוט עמין, ד) שייך מעב"ל, ה) ע"כשייך לע"א, ו) פטהרות פ"ח

מ"טן, ז) ובד"ה ולא

לטהרה], **ה**) (נ"ל דשאני הכא. מהרש"א), **ט**) [דף

טבנ: מאפ לו), שא זין ניף עב:], י) [שייך לעיל במשנה יח:], ל) [ל"ל במוך בימו],

() [דף כג.], מ) [דף כ:],

הגהות הב״ח

ג א מיי׳ פי״ג מהל׳ אבות הטומאות הל׳ א:

ים:

ותירץ ר"ת דשאני הכא דאיכא מקוה

שלם באמלע וכן משמע בפ׳ בתרא

לע"ו (דף עב. ושס) מתוך פרש"י ¹⁾

שפי׳ קטפרס גממיות בוה כ׳ ובוה

כ' וחרדלית מחברתן ולא נקט ג'

כדאיתא הכא אלמא מסתבר ליה

טעמא שיש לחלק ואל תחמה היכי מדמה

ליה למיפשט מהך דהכא (כ) בעייתו

מהו להטביל מחטין ולינורות ברחשו

של ראשון כההוא דלעיל ולא קאמר ס דשאני התם משום מקוה שלם

דהתם לעיל איכא טעמא אחרינא

(ג) הטפרס שסופו לירד מה שבראשו

של ראשון ובהכי מתרלינן קושיא אחרינ׳

דקשיא לר״ת דמשמע התם בגיטין

דנלוק וקטפרס אינו חיבור ומסיק

לענין מקוחות ור' יהודה היא משמע דאף ר' יהודה מודי ליה ולעיל

קאמר אם היו רגליו של ראשון נוגעות במים אף שני טהור אלמא

הטפרס חיבור אלא ודאי שאני הכא שסופו לירד ומיהו יש לדחות

גליון הש"ם

תום' ד"ה כגדי וכו' היה נממא הוא וכגדיו כנושא רוקו של זב. עייו בהר"ם פ"א מ"ג דכלים:

מוסף רש"י

חוליז שנעשו על טהרת הקודש. כגון אדם הרגיל לאכול קדשים ורוצה להיות רגיל חדיר בשמירת טהרתן ושומר אף חולין מכל טומאות הפוסלות בקדש (חולין לג:) דקבל עליה לאכול בטהרת קודש שרולה להרגיל עלמו בטהרת קדשים שאם יאכל שלמים קופים שמם ימכנ שנמים או חודה יהא בקי בשמירתן שם ב:). כקודש דמו. וחייב להבדל מדרבנן מכל טומאות הפוסלות

רבינו חננאל

נמי אית ליה f) ואמר עולא אמרו ליה והתניא בהדיא ר' יהודה אומר מאיר היה אומר מטבילי . בין בתחתונה בין בעליונה יאני אומר בתחתונה ולא ראני אומר בתחתונה ולא בעליונה. אלמא לר"י גוד אחית אית ליה גוד אסיק לית ליה א"ל אי תניא הכי בהדיא הא אפשיטא בעיא דילך: מתני' טבל בעיא דיקן: מרוני טבל לחולין הוחזק לחולין אסור למעשר כוי. פיי זה מעשר שני הוא דכתיב ביה ואכלת לפני הי אלהיך מעשר דגנך וגרי ומתניתין רבנן הוא דאמרי יש מעלה למעשר מן מדרס לפרושין פירוש הפרושין שהן חברים האוכלים חוליהן בטהרה וכשנוגעין בבגדי עם הארץ כאילו נטמאו מדרס וצריכין טבילה לאכול חוליהן בטהרה וקתני בתר הא בגדי פרושין מדרס לאוכלי תרומה ודייקינז מדלא קתני מדרס נינהו לית בינייהו מעלה

א) אולי צ"ל ואמר ליה עולא והתניא וכו'.

בתחתונה ולא בעליונה. משמע הכא דקטפרס הוי חיבור ד) ה"ג מאיר היה אומר מטבילין בעליונה. ול"ג מכלל דר' יהודה. וה"פ ר' יהודה אומר מאיר היה אומר מטבילין בעליונה דאמר גוד (מ) ואנן תנן ו' ומייתי לה פ"ב דגיטין (דף טו. ושם) הנצוק והקטפרס ומשקה טופח אינו חיבור לא לטומאה ולא לטהרה אסיק את מי אמצעיתה למעלה ע"י חרדלית של גשמים להכשיר את העליונה וכל שכן דמטבילין בתחתונה דכיון דאית ליה גוד אסיק ועוד למה לי ג' גממיות בתרי סגי בזה כ' ובזה כ' וחרדלית מחברתן

> מאיר היה אומר מטביל בעליונה יואני אומר בתחתונה ולא בעליונה א"ל יאי תניא תניא: הטובל לחולין והוחזק לחולין כו': מני מתניתין רבנן היא דשני להו בין חולין למעשר אימא סיפא בגדי עם הארץ מדרם לפרושין בגדי פרושין מדרם לאוכלי תרומה אתאן לר' מאיר דאמר חולין ומעשר כהדדי נינהו רישא רבנן וסיפא ר' מאיר אין רישא רבנן וסיפא ר' מאיר רב אחא בר אדא ימתני לה בסיפא חמש מעלות ומוקי לה כולה כרבגן אמר רב מרי שמע מינה יחולין שנעשו על מהרת הקודש כקודש דמו ממאי מדלא

 (A) תום' ד"ה במחמונה
וכו' הוי חיבור ואילו
במסכת טהרות פרק
שמיני מנן ומיימי לה וכו'
שלם באמצע וכן משמע בפ' שני דגיטין מתון פרש"י. נ"ב אבל בפרק בתרא דמסכת ע"ו פי' בדרך אחר: (ג) בא"ד לתפשט מהך דהכת ההיא בעיתו דלעיל מהו להטביל וכו' ברתשו של האשון ולא קאמר דשאני המס משום דאיכא מקוה כל"ל ותיבות כההיא דלעיל (1) דבקטפרס שמופו וכו׳ של ראשוו הוה חיבור ונהכי לפעון הזה חיבור וכסכי מחלינן וכר המס בגיטין מחלינן וכר המס בגיטין דקטפרס פוע מידיקט מדיקט לנחון היי יש דקטפרס פועין וכר יש לדמון היי יש קושיה דלם מוקי וכר ע"מ להטפיח חיבור ולם הסום דלנון מנים כל"ל וחיבות מנים בהדים מנים במדים הייבור הייבור במדים הייבו המערה מחבית לבור כל"ל יתיבות יין נסך נמחק: (ס) בא"ר וכי מדמה התס לגישתא וכת גישתל וכו׳ דלא דמי לרגליו של ראשון נוגעות וכו" הר"י התם נוגעות וכו' הר"י התם דההיא דנלוק וכו' או יתכן שפיר דהכא כל"ל וחיבת ההיא נמחק: (ו) בא"ד דאע"פ שיש לו) בא די העל פי טים ארבעים וכו' לקמן אפרט נ"ב בדף כ"א בד"ה כעביה: (1) ד"ה בגדי עם הארץ וכו׳ אבל משום ע״ה עצמו לא חיישיט וכו׳ אבל המשכבות והמושבות וכני חרס המוקפים צמיד פתיל טהורין אלמא דלא מטמח לא במושב ולא בהיסט וכי תגן וכוי ואפילו חניות המוקפים למיד פתיל הרי אלו טמאים התם וכו' המניח עם הארן בתוך ביתו לשומרו בזמן שרואה: (ה) בא"ד וכי רואה את הכנסין והיולאין מרתת דנתפש כגנב (אבל קשיא לי בתוספתה פ' בנות כותים ולא בהמקין ולא בפי' ה" שמשון פ"ז דטהרות ואין ספק דאיזה חלמיד טועה כתבה בגליון והמדפיסים הכניסוה בפנים חדע שהרי לא נתיישבה לא בתירוצו של מו נתייספט נמו בנדירום שנ ר"ח ולא בפי' ה"ר ר' משה והתלמיד הבין דהכי תנו והיו שם כלים כל אותו הכלים טמאין מדרס ואין זה אלא משום דהבדדין

טמאים דמטמאיו מדרם טממים למטממין ממים וע"ד רבי יוסי הבין נמי הא דקאמר ר' יוסי אלא שאין

ע"ה בקיאין בהיסט כלומר

ולפיכך מטמאין בהיסט וטעות הוא לפרש כן אלא

הכי תנן והיו שם כלים

מדרם ופליגי בה תנאי ר"מ

קתני ואני חולק עליו לומר כך וכך ש"מ דר' יהודה כר"מ ס"ל: והא אומר מטבילין בעליונה ואני אומר בסחסונה ולה בעליונה. אלמא פליג עליה: אמר להו אי סניא. בהדיא

תניא. דחלוק עליום: וה"ג מאיר היה דחולקין תניא ונלך אחריה וחוזר אני בי. ובלשון הכתוב בספרים איני יכול להעמידה דח"כ מתנייתה קשיין אהדדי ומאי חזית דליית לבתרייתא: רבנן היא. דפליגי עליה דר"מ בכל הטעון ביאת מים מדברי סופרים ואסרוהו במעשר: מדרם לאוכלי תרומה. ולא אמר מדרס למעשר: חמש מעלות. פרושים ואוכלי מעשר

כ"ש דאית ליה גוד אחית. ומדלא

ואוכלי תרומה ואוכלי קודש וחטאת: שנעשו על טהרת הקודש. אדם הרגיל לאכול קדשים מקבל עליו לאכול חוליו בטהרת הקודש כדי שיהו בני ביתו זהירין ובקיאין בטהרת הקודש: מדלא

הך דלא מוקי כר' יהודה רק ההיא דטופח ע"מ להטפיח ולא תניא בהדיא ההוא דנלוק וקטפרס וההוא דפ' בתרא דע"ז (ג"ז שס:) גבי המערה ^(ד) יין נסך מחבית לבור דלא חשיב נלוק חיבור אע"ג דסופו לירד יש לחלק בין נאוק לקטפרס דאין דרך נאוק לבא כי אם דרך אויר וכי (a) מדייק התם ש' מגישתא ובת גישתא דאנח נכרי ידיה עילויה ואסריה רבא שמע מינה נאוק חיבור ולא מחשב קטפרס י"ל דלא דמי לרגליו של שני נוגעות במים דהא יין שבתוך הגישתא עילויה ואסריה רבא שמע מינה נאוק חיבור ולא מחשב קטפרס י"ל דלא דמי לרגליו של שני נוגעות במים דהא יין שבתוך הגישתא אין סופו לירד בתוך החבית ולפי מה שפירש הר"י התם ההיא דנלוק וקטפרס מיתניא לענין השקה במס' טהרות (פ"ח מ"ט) דומיא דרישא דמקל מלא משקין טמאין והשיקו למקוה אז יתכן שפיר ההיא דהכא לענין טבילה מהני נלוק וקטפרס ואפי׳ לית ביה מ׳ סאה נמי מטבילין בתחתונה וכי נקט מ' סאה לרבותא דעליונה דאין מטבילין בה ור' יהודה היא א"נ לאשמעינן דאפ"ה קתני בסיפא בתוספתא וחכ"א אין מטבילין אלא באמצעית (1) ואע"פ שיש ארבעים באמצעית אין מטבילין בתחתונה והתם הארכתי ולא שייך הכא כלל רק לקמן אפרש (בפ' חומר בקודש דף כא: בד"ה כעוביה): ⁹ בגדי ע"ה מדרם לפרושים. דחיישינן שמא ישבה אשתו נדה עליהן כדאיתא בפ"ב דחולין (דף לה: ושם) אבל משום (1) עלמו לא חיישינן דאינו מטמא בהסיטו וכן משמע שילהי דניזקין (גיטין דף סא: ושם) דפריך וליחוש שמא תסיטם אשתו נדה וכן תנן פרק שביעי דטהרות (מ"ו) הגנבים שנכנסו לבית אינו טמא אלא מקום רגלי הגנבים אבל משכבות ומושבות וכלי חרם המוקפים טהורין אלמא דלא מטמא לא משא ולא היסט וכי תנן התם (פ״ח מ״א) הדר עם ע״ה בחלר ושכח כלים בחלר אפי׳ חביות המוקפות למיד פתיל טמאים התם בשביל אשתו שהיא לשם מדע מדנקט לישנא דדירה אך קשיא דתנן התם לעיל מינה (בפ"ז מ"ה) המניח ע"ה ^{כי} בחלרו בזמן שרואה הנכנסין והיולאין כו' בזמן שאינו רואה הנכנסין והיולאין אפי' מובל אפי' כפות כלומר גידם שאינו יכול לילך הכל טמא ואין לומר דהתם נמי בשביל אשתו דהא מניח קחני לשון אקראי ועוד מאי אפילו מובל איזה רבותא הוי כיון דלא הוי טומאה בשביל זה והיה נראה לי דלאו טעמא משום היסט אלא משום דטרח ומזייף וכי רואה את הנכנסין (ס) מרחת דנחפש כגלב אבל קשיא לי דתנן התם (פ"י מ"א) הנועל בית הבד בפני הבדדין והיו שם כלים טמאים מדרס משמע דמטמא מדרס ובסמוך קאמר א"ר יוסי וכי מפני מה טמאים אלא שאין ע"ה בקיאין בהיסט ועוד כיון דחכמים גזרו עליהם להיות כזבין לכל דבריהם אמאי אין מטמאין נו ליום לכל מלי של של המל של המל של המל של המל על המל על הוקו כדין משקה זב וזבה ועוד מלינו בפ' בנות כותים (מדה דף לג: ושם) הכא בכותי שעבל ודרם על בגדי חבר דאי משום טומאת ע"ה הא טביל ליה אלמא אי לא טביל מתמת מדרם וחירך ר"ת דודאי אינו מטמא מדרס והיסט דמשום תקנת השוק נגעו בה כדאמרינן ^(ט) לפי שלעולם לא ימלאו אדם מעביר חבית ממקום למקום ואין גוזרין גזרה על הצבור אא״כ יכולין לעמוד בה והכי משמע לקמן בפרקין ^{מ)} שאינו מטמא בהיסט הרי שהיו חמריו ופועליו טעונין טהרות כו׳ טהרות טהורות ואם אמר לכך כו׳ ומסיק מאי שנא רישה ומאי שנא סיפא ומשני במטהר חמריו ופועליו לכך משמע דלא מוקי לה במטהר רק משום דק"ל רישא לסיפא ולא קשיא ליה דמטמא ליה בהיסט משום דקים ליה דלא מטמא וההיא דנדה בלא טבל מטמא ליה במגע והא דנקט ודרס משום דבעי למהוי בגד חבר למחת רגלו של כותי דהכי קתני החם במתני׳ ומטמא משכב תחתון כעליון ואין להקשות (י) דלא מוקי לה בשלא טבל וכשיש דבר חולץ בין רגלו לבגד משום דע"כ אצטריך לאוקמי כשטבל כי היכי דליהוי ספק ספיקא דאי לא טבל מה לי בועל בקרוב מה לי בועל ברחוק והרב רבי משה מפונטוייז״א מפרש משום דבע״ה אינו מטמא כזב אלא רק מטעם בגדיו משום שהוא נושא המדרס שהוא לבוש בגדיו שישבה עליהם אשתו נדה ולינורא שלו טמא משום שנגעה בשפתיו וקשה דאמרינן בפ' בנות כותים (ג"ז שם) מעשה בכ"ג שהלך בשוק ונחזה לינורא של לדוקי בבגדיו וקרב אלל אשתו כו' ופריך ותיפוק ליה משום לינורא דע"ה (כ) כלומר אפילו לא היה טמא בשביל אשתו אדרבה הואיל דאם בועל נדה ° היה נטמא הוא ובגדיו כנושא רוקו של זב ואי משום לינורא דע״ה בגד לחוד הוא דנטמא ואין לומר דמשום גופו לא היה חש רק משום בגדיו דאדרבה טומאת גופו חמירא לן ועוד קשה דכי מוקי לה בכותי ערום למה לי טבל אפיי לא טבל (0 נמי כיון דהאידנא לאו נושא המדרס הוי לא הוי אלא ראשון ואינו מטמא כלי ועוד קשה למור"י דתניא בהדיא בתוספתא (פ"ג) ספק (מ) רשות ע"ה מדרסו והסיטו וחלילו טהור לחולין וטמא לתרומה ע"כ היה נראה לפרש דלגבי תרומה מטמא כל דבר כזב אבל טהור לחולין וכל הני דאשכחן דמטמא מוקמינן בתרומה וכי קפריך בגיטין (דף סא:) וליחוש שמא תסיטם אשתו נדה אע"ג דבתרומה קיימא התם מילתא דפסיקא ליה נקט ואתאי ועוד דחייש לטומאה דאורייתא ולא לשל טומאה דרבנן וכי קאמר בחולין (דף לה:) שמא חשב עליהם אשתו נדה משום אינך נקטיה וראיה לדבריו מלינו בירושלמי דקאמר בגדי פרושים מדרם לחוכלי תרומה ובעי גופו של פרוש מהו שיעשה כזב אלל תרומה התיב והתנינו המניח ע"ה בחוד ביחו לשמרו כיון שהוא רואה את הנכנסין ואת היולאין כו' אבל משכבות וכלי חרס מוקפין טהורין ואי תימא עשו גופו כזב אלל תרומה אפי' מוקפין טמאים א"ר יהודה תפתר בע"ה אלל פרוש ולית את כלום והשתא לא מיבעיא ליה אלא פרוש אלל תרומה אבל ע"ה אלל תרומה פשיטא ליה א"ל כ" מנא כל מה דאנו קיימין בתרומה אנו קיימין חדע לך שכן הוא דתנינן אפי" מובל אפי" כפות הכל טמא כלום יהיו טמאים אלא משום היסט ולא כן א״ר יוחנן ולא אציצות ולא הסיטות ולא רה״י ולא רשות ע״ה אצל תרומה כלומר דלא שייך כלל רשות ע״ה אצל תרומה שמטמא בהיסט ומחני׳ בע״ה מיירי אבל פרוש אינו מטמא מדרס והיסט והקשה לו הר״י דאמר שילהי פ׳ הניזקין (גיטין סב.) אין עושין חלת ע״ה בטהרה לפי שכבר טימא אותה אבל עושין עיסתו בטהרה וגוטל הימנה כדי חלה ומניחה בכפישא או באנחותא וכשבא ע"ה נוטל שתיהן ואינו חושש לפי שהכלי אינו מקבל טומאה ואמאי כיון שהוא מטמא היסט לתרומה הא קא מטמא לחלה וי"ל דהתם כיון שלא קרא לו שם עדיין הו״ל חולין דפחיכי בהו חלה דלא מטמאו בהיסט וכן משמע לישנא דנקט כדי חלה ולא חלה עדיין ואיהו במגע מטמא ולהכי פריך דלמא נגע:

ההבדרן אין חוששין בטומאה ונטמאו בכלים טמאים מדרם דמטמאין אדם וכלים וחזרו וטימאו את הכל ור' יהודה אומר בית הבד טהור דמהרים על טומאות ודאי הושל וחבר זה טיהרם לכך ור' יוסי כר"מ מ"ל אלא דסבר דחודשין למגע אבל אן בקיאין ונטמאו בכלים טמאים מדרם אנש בה: (ט) בא"ד דמשום חקנת השוק נגעו בה כדאמרינן בעלמא לפי שלעולם וכו' שאינו מטמא בהיסט דתביא הרי שהייו (י) בא"ד דמשום חקנת השוק נמעו בה כדאמרינן בעלמא לפי שלעולם וכו' שאינו מטמא בהיסט דתביא הרי שהייו (י) בא"ד דמשום חקנת השול למשמי: (כ) בא"ד כלומר אפילו לא היה טמא משום צבורא דע"ה והה הוה הודעי דאם בצורא דע"ה והה הודעיל דאם בועל מדה הוביל לא במה שקבם אצל אשתו ומאי פריך הרבה הועיל דאם בועל ההיה: (ל) בא"ד למה לי טבל אפילו לא טבל. נ"ב קשה הא אינטרין לאוקמיה בטבל כי היכי לייהוי ספק ספיקא כמו בסמון לפי מירון ר"מ והשלה חסרן: (מ) בא"ד רשות ע"ה ומדרסו וכו' החני רבי חבין והתניען וכו' בימו לשמרו בזמן שהוא לואה וכו' אבל המשכבות והמושבות וכלי חרם מוקפים צמיד פתיל טהורין וכו' טמא מינה כלום והשתא וכו' הקשה לו מה דאגן קיימין הכא בתרומה אגן קיימין וכו' כלום אמרו יהיו טמאים וכו' אבל פרוש אצל תרומה איט מטמא וכו' והקשה לו הכי פרין התם דלמא נע: